

“Volia parlar de coses que no es poden explicar de manera prou coherent”

Josep Campmajó (Girona, 1968) publica a Amsterdam Llibres la novel·la *Olor de violetes*, premi Just Casero 2009. És el seu primer llibre.

—Comencem pel títol. És el títol d'un quadern d'haikus que reproduïu, alternant-los amb el relat. Té cap sentit, llevat que sigui irònic, i, per tant, distanciat, com és distanciada la relació del narrador amb el món exterior, amb el món real?

—El títol, al llarg de la novel·la, apareix de forma ocasional. Es relaciona amb la mort, que si alguna cosa ha de quedar és l'olor de violetes, de mort. I realment sí que hi ha un to d'ironia. La novel·la és prou dura. Bastant sòrdida.

—La novel·la seria el relat d'una persona, un alienat, que se situa ben bé al marge de la societat, a fora, però que l'observa amb curiositat, l'analitza amb detall, n'està pendent constantment?

—Seria més aviat d'una persona que necessita sortir d'ella mateixa per continuar vivint i per tant descobreix, entre més coses, que la vida que li ha tocat de viure no és la que volia i se n'ha d'inventar una de diferent. I quan inventes tot és possible.

—Això indica que el personatge se situa en el punt just del pas de l'adolescència a la joventut, o de la joventut a la maduresa?

—No necessàriament, ni de bon tros. De fet, una de les coses que he procurat és deixar-lo sense edat. Queda totalment fora d'edat i això fins a cert punt ha estat bé, perquè sempre, quan parla de coses dures però directes —sensacions, emocions, sentiments—, es pot aplicar a qualsevol edat i tot lector s'hi pot sentir identificat.

—La distància que hi ha entre el personatge i la societat és tan gran que podria ser una persona que ha estat en coma durant anys.

—Sí. I de fet ha d'omplir buits. M'agrada el símil del coma. Com una persona en coma, no té cap estratègia. El seu contacte amb la realitat li permet de mantenir una distància amb les coses serioses, com si estigués en coma. I no troba a faltar allò que desconeix. El fet que s'emocioni amb un desig seria semblant a la persona que ha estat 25 anys dormint. Això és desig, és por, és amor? I això s'expressa molt bé a

Josep Campmajó es presenta amb la novel·la *Olor de violetes*, premi Just Casero, publicada per Amsterdam.

través dels títols dels capítols: “Vull acabar”, “Vull començar”, “Vull parlar”, “Vull...”, etcètera. Com si no hagués viscut. A cada capítol fa un descobriment.

—La frase és curta, com si cada una fos un crit. Això dona un to d'ingenuïtat al personatge, d'innocència, no?

—Sí. Absolutament. El seu llenguatge està entre el que faria servir un nen preguntant compulsivament i el d'una persona completament alienada. Les frases són curtes, contundents, tallades, perquè corresponen a sentiments ben primaris. Com flaixos. Una persona així difícilment faria frases de dues línies.

—Què hi fan els haikus, entre capítol i capítol?

—D'una banda, és una qüestió de plaer personal, d'onanisme intel·lectual. Necessitava lubricar la novel·la. Hi ha moments que es fa molt sòrdida i creia que una manera d'esponjar una mica la història era introduir-los

de tant en tant. A més, acaben tenint sentit, perquè formen part d'una llibreta que troben i que serveix per a endolcir la història. Són petits equívocs que anem trobant.

—Quina va ser la primera idea de la novel·la?

—La primera, la inicial era parlar de mi i de coses que m'han passat, algunes de les quals no es poden explicar de manera prou coherent. Per tant, els meus primers pensaments volia que els expliqués algú que no fos jo. I llavors va aparèixer aquest boig. A Girona tenim una tradició que és parlar del boig de la ciutat. Per tant, va ser senzill de trobar-me'l, de fer-lo servir. Crec que aquesta tradició és culpa de l'excés d'humitat que hi ha a la ciutat.

—La humitat estava el cervell?

—Déu n'hi do! Això van ser les deu primeres pàgines. I la segona part sorgeix de rellegir cinc, sis vegades, aquestes deu primeres pàgines.

—És a dir, que l'autoreflexió, les ganes d'explicar el vostre jo, us han fet escriptor.

—Sí. El personatge m'ha permès de superar el trauma de dir alguna cosa sobre mi. Ara puc afirmar que l'escriptura, allò que escric, explica més de mi que no pas jo mateix.

Lluís Bonada